

forkastede. Men nu er man dog naaet saa vidt, at han indstilles til at faa 2,000 Kr. af 7 Medlemmer af Finansudvalget, saa der synes nu at være Udigt til, at denne Bevilling gaar igennem. Jeg indser ikke Nytten af denne Bevilling, jeg har ikke villet være med, jeg vil som tidligere stemme derimod, og opfordrer andre til at gøre ligejaa.

G. Sage: Jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger til Forslaget om Oprettelse af et Etablissement paa Grønlands Østkyst. Dette Spørgsmaal vedrører jo ikke blot Kultusministeren, men suldt saa meget Indenrigsministeren. Ved 2den Behandling var der et Flertal i Finansudvalget, som fraraadede denne Bevilling. Nu ved 3dje Behandling er Forholdet blevet det omvendte, idet der er et Flertal, som mener at burde tilraade det. Jeg beklager meget denne Forandring i Udvalgets Holdning, jeg tror, det er en uheldig og lidet begrundet Svingning, der er foretaget. Vrede Medlemmer, som have en anden Opfattelse af denne Sag end jeg, ville tilgive, at jeg siger, at det forekommer mig, at der her snarere raader vage og uklare Stemninger end sunde og nøgtern Fornuft. Dette Ting, som jo har Ord for at være meget prosaisk og meget madstræbende, er i Virkeligheden et Bøjen, i hvilket Følelseslivet er det herskende, som er let at røre, let at rive med, naar man kun fortaar at ansaa de rette Strengte. Selv meget romantiske Ting lader Tinget sig ofte forlede til, og det, der her er Tale om, er et Stykke ren Romantik. Hvorledes har denne Sag historisk udviklet sig? Grønlands Østkyst har indtil de senere Aar været en saa godt som fuldstændig ukendt Egn. Den ligger afsperret af Is hele Aaret rundt. Europæerne have først i den seneste Tid begyndt at besøge denne ugæstmilde Kyst, og man havde den Forestilling, at den var ganske ubeboet. Nu i de senere Aar er der foretaget en Række videnskabelige Ekspeditioner derhen, og man har da gjort den Opdagelse, at der findes en saatalig Eskimostamme paa Kysten; saa vidt jeg ved, er det nogle saa hundrede Mennesker, den tæller — det siger sig selv, at mange Folk kan der ikke leve paa denne Kyst, der er intet andet end Sten og Is. Efter at have gjort denne Opdagelse foreslaar man nu, at der skal findes en Bræst aasted, oprettes en Missionsstation deroppe for at omvende disse Hedninger til Kristendommen, og at der tillige skal oprettes et Handels-etablissement, det vil sige, at man skal sende en Købmand derop, hvis Opgave væsentlig

vil være at sælge Krudt og Tobak til Eskimoerne. Det Spørgsmaal, der nu først og fremmest frembyder sig, er da det: Er denne Ting, saaledes som den her foreslaas, overhovedet fysisk mulig? Er det overhovedet muligt at foretage en nogenlunde regelmæssig Besejling af den Del af Kysten, hvorom her er Tale? Meget kundige Folk, og af dem tælle vi her i Tinget en, nemlig det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), benægte absolut, at det er muligt. Det er en bekendt Sag, at Polarstrømmen fører, selv i de Maaned, da Farvandet ellers kunde ventes at være isfrit deroppe, en stadig Strøm af Is i et bredt Bælte langs Kysten Nord fra Syd efter. Ganste vist har den ærede Indenrigsminister gjort gældende, at man skulde være kommet til den Erkendelse, at i September Maaned er det muligt at smutte gennem Isen ind til Kysten; men Faktum er dog, at man har ingen anden Erfaring for, at dette er Tilfældet, end det, at det har ladet sig gøre et Par Gange, og at ville basere en regelmæssig Besejling paa en saa begrænset Erfaring, synes mig at være en overordentlig let Slutning. Jeg tror, at det sandsynligvis vil komme til at gaa her paa lignende Maade, som det er gaaet i et andet Polarhav. De fleste ærede Medlemmer erindre maasse den store Opsigt, der vakktes for en 14—15 Aar siden, da Nordenfjelds fuldførte sin Rejse Nord om Asien. Det var lykkes ham i et Par Somre at trænge ind i det Ariske Hav, og dette Hav, som man tidligere ansaa for at være aldeles spærret af Is, fandt han næsten isfrit, saa at han gentagne Gange kunde sejle til Jenisejs Munding og tilbage igen. Og da han i 1880 vendte hjem fra sin Sejlads omkring hele Asien, trøede man — og det var en Hovedgrund til den Interesse, denne Fart vakte — at der var vist Vej til en regelmæssig Forbindelse mellem Europa og Sibirien. Man troede, at det vilde være muligt hver Sommer at komme med Skibe fra Europa til de nordsibiriske Flodmundinger og saaledes aabne en regelmæssig Trafik til disse Egne. Det viste sig imidlertid meget hurtigt, allerede et Par Aar efter, at dette var en Illusion. I et enkelt Aar kunde Havet være isfrit, i et andet Aar var det fuldstændig stoppet af Is, saa det var umuligt for noget Skib at komme igennem. Her fra Landet gif der, som bekendt, en videnskabelig Ekspedition aasted i 1882, som ikke kom videre end lige inden for Jugor-Strædet. Der kom Skibet øjeblikkelig fast i Isen og slap omsider tilbage i Slutningen af næste Aar, efter saaledes at